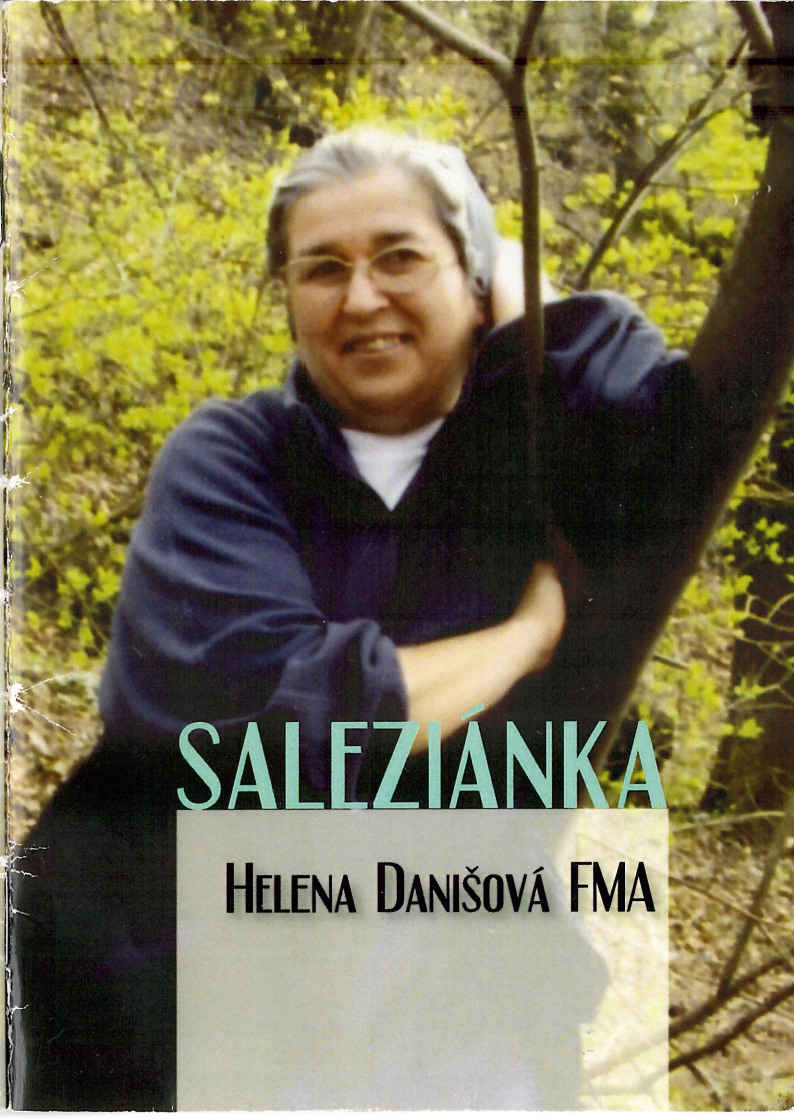

„CHCEM MILOVAŤ A TRIEŤ TAK DOBRE, AKO LEN MÔŽEM.
NECHCEM SA OBZERAŤ, AKÝ VÝZNAM MÁ TEN MÓJ PODIEL.
CHCEM SA DAŤ BEZ VÝHRADY PÁNOVI A JEHO CIRKVI.
KTO DÁVA BOHU, NESMIE ANI VÁŽIŤ, ANI MERAŤ.“

SALEZIÁNKA

HELENA DANIŠOVÁ FMA

NEKROLÓG – SR. HELENA DANIŠOVÁ, FMA

Sr. Helena Danišová sa narodila v Bolerázi pri Trnave 13. februára 1953. Bola najstaršou z troch detí. Jej rodina, bohatá na ľudské i kresťanské hodnoty, a farské spoločenstvo veľmi prispeli k formovaniu jej charakteru, jej citlivosti, vnímavosti a otvorenosti pre všetko pekné a dobré. Čoskoro sa prejavila aj jej inteligencia a nadanie, jej húževnatosť, silná vôľa a zápal pre veľké ideály. Jej veľkým snom bolo povolanie učiteľky a výchova detí. Zároveň vedela, že chce pomáhať trpiacim. Zažila však veľké sklamanie, keď ju napriek výborným študijným výsledkom neprijali na pedagogickú fakultu kvôli jej náboženskému presvedčeniu.

Volanie k zasvätenému životu začala vnímať asi v 8. triede základnej školy, ale mala v sebe množstvo otázok a neistôt ohľadom viery a nemala sa s kým o tom porozprávať. Po maturite sa zamestnala na Okresnom národnom výbore ako úradníčka a dostala sa do spoločenstva mladých v Bolerázi, ktorí žili duchovným životom. Vďaka nim si našla duchovného vodcu, saleziána don Ivana Grófa, ktorý jej pomohol v dôvere sa otvoriť Božej láske. Tak sa dostala do kontaktu so saleziánskou charizmou. V zamestnaní musela čeliť častému nátlaku zo strany nadriadených, aby prestala chodiť na sv. omše.

Postupne v nej rástla túžba zasvätiť svoj život Bohu a jeho službe. Vedela, že

chce patriť len Ježišovi, ale nebolo jej jasné ako. Po niekoľkoročnom rozlišovaní sa rozhodla vstúpiť do Inštitútu Dcér Márie Pomocnice. Odchod z rodiny ju stál veľmi veľa, lebo sa starala o malého bráčeka. V roku 1978 sa však odhodlala urobiť tento krok a presťahovala sa do Šamorína. Tu popri práci v materskej škole sa venovala apoštolátu medzi dievčatami, rozmnožovaniu náboženskej literatúry prepisovaním na stroji. Boli to tisícky strán, ktoré roky usilovne písala po ukončení pracovnej doby.

Po absolvovaní tajného noviciátu zložila prvé rehoľné sľuby 5. augusta 1981 v Dubnici nad Váhom. Dostala poverenie vykonávať službu asistentky novíciek. Medzitým ju z materskej školy prepustili – kvôli navštevovaniu bohoslužieb. Zamestnala sa v Pozemných stavbách v Dunajskej Strede ako úradníčka. Tu vyplakala veľa slz, kým si zvykla na štýl práce s tvrdými mužmi a na časté cestovanie. Vo všetkých zamestnaniach sa osvedčila ako výborná pracovníčka, svoje povinnosti plnila s maximálnou pracovitou, dôslednosťou a zodpovednosťou.

V r. 1988 bola sr. Helena menovaná za direktorku dvoch skupín sestier, ktoré bývali v Detve a v Košiciach, avšak v tých časoch tvorili jednu komunitu. Našla si zamestnanie v Závodoch ťažkého strojárstva v Detve znova ako úradníčka. Jej život sa odohrával medzi zamestnaním, katechizovaním dievčat po zamestnaní a formáciou sestier, ktoré jej boli zverené. Každý víkend bola na cestách medzi Košicami, Detvou a Bratislavou. Bolo to fyzicky aj psychicky náročné, lebo išlo o obdobie silnej ateizácie a sledovania štátnou bezpečnosťou na činnosť podzemnej Cirkvi. Aj aktivity sestier saleziánok medzi mládežou a tiež formácia rehoľného dorastu spadali pod paragrafy, za ktoré hrozilo väzenie. Opatrnosť a obozretnosť boli vlastnosťami, ktorými sa riadila pri každej „zakázanej“ činnosti. Pritom si za-

chovala a upevňovala vnútornú slobodu ducha, dodávala aj iným istotu Božej ochrany.

V roku 1990 bola generálnou predstavenou menovaná za delegátku FMA na Slovensku a od novembra 1991 až do roku 2000 bola predstavenou slovenskej provincie (v tom čase vizitatórie) FMA. Tu naplno rozvinula svoje dary duchovného materstva. Všetky svoje sily vložila do mimoriadne náročných úloh, keďže sestry saleziánky takmer po 40 rokoch komunizmu začínali skoro od nuly. Bolo potrebné kánonicky zriadiť komunity, noviciát a formačné domy, zabezpečiť domy pre komunity a ich fungovanie, viesť a usmerňovať sestry, ktoré sa učili žiť spolu v komunitách, nachádzať nové cesty v poslaní, riešiť delikátne prípady sestier odchádzajúcich z Inštitútu, zabezpečiť kvalifikáciu sestier. Popri všetkých záležitostiach a povinnostiach prvoradý bol pre ňu človek – či to bola sestra alebo mladí a ľudia okolo nej. Bola pre nás matkou i sestrou zároveň. Mala schopnosť skĺbiť tieto dve veci do obdivuhodného súladu, bez toho, żeby dala pocítiť ťarchu zodpovednosti a náročnosti jej poslania. Dokázala byť oporou i pre kňazov.

Zúčastnila sa viacerých generálnych kapitúl FMA v Ríme, často navštevovala sestry v komunitách. Riešila novovzniknuté ekonomické záležitosti, prestavby domov Inštitútu na Slovensku. Popritom diaľkovo študovala na Teologickej fakulte a sama zabezpečovala komunikáciu s Centrom Inštitútu, keďže v prvých rokoch nemala sekretárku. Mnohé trápenia, problémy a ťažkosti niesla sama, nikoho nezaťažujúc.

Sr. Helena viedla slovenskú provinciu k úspešnému rozvoju s rastúcim počtom komunit i sestier. Hneď po odovzdaní služby novej provinciálnej predstavenej v roku 2000 sr. Helena začala službu magistry novíciek, ktorú s plným nasadením robila 9 rokov, najprv v Trnave, potom v Šamoríne. Neskôr pôsobila 2 roky v Bratislave a posledné dva roky, keď jej ubúdali sily i zdravie, pôsobila v komunite starších sestier v Trnave.

Sestra Helena zostáva v našom srdci ako skromná žena s nesmiernym nábojom ľudskej lásky a dobroty. Bola veľmi citlivá a empatická voči ľuďom, vždy pohotová poslúžiť, vypočuť, pochopiť, povzbudiť, prijať druhého so širokým a chápacím srdcom. Mnohým ľuďom bola oporou. Zostáva v našej spomienke aj ako mimoriadne obetavá a silná žena, ktorá niesla množstvo utrpení s veľkodušnosťou, ktorej dni boli vyplnené nesmiernym počtom prác, námah a slúžiacej lásky, cez ktoré dávala seba až po darovanie všetkého.

Monika Žitňanská

Helenka, vďaka za tvoju veľkú pomoc tento rok na jar. Zjavila si sa v poslednej chvíli a chodila deň čo deň s našou Adelkou na prechádzky po detských ihriskách, aby som sa mohla učiť na štátnice. A to som si myslela, že už nie je šanca, že to spravím. Spravila som, aj vďaka tebe! Ďakujem za všetky tvoje povzbudenie a úsmevy. Teším sa, že si už v nebi, síce cez slzy, ale teším. Mysli na nás...

Jozefína Joja Pivková

Helenka vedela dať človeku pri stretnutí pocit dôležitosti. Pristupovala ku každému s úctou a otvoreným srdcom. Som nesmierne vďačná, že som ju mohla spoznať a niekoľko mesiacov prežiť vo formácii pod jej vedením. Vnímala som ju ako svoju druhú mamu. Helenka, ďakujem a dovidenia v nebi...

Dominika Rajska

Úžasná žena s dobrotou v tvári, s neodmysliteľným úsmevom a ponukou pomoci. A tak som poznala sestru Helenku. Či už sme sa rozprávali, alebo len tak prelietala okolo nás na bicykli, nezabudla povedať: zavolaj, keď budeš potrebovať postrážiť deti, alebo

čokoľvek iné! Zrazu je mi za ňou tak zvláštne smutno. Nikdy som jej ponuku pomoci nevyužila a teraz je mi to ľúto. Advent a Vianoce v nebi jej však zo srdca doprajem... Pokoj s Tebou, sestra Helenka!

Eva Turiničová

Heli, vďaka za čas investovaný do tvojích detúrencií, „vy moje sojky“ hovorievala. Rada spomínam na chvíle prežiť s tebou, už si to v nebičku a naďalej pomáhaj... Ďakujeme.

Martina Srnáková

Helenka, vďaka za Tvoju ľudskosť a to všetko, čo už iní predtým tak pekne vyjadřili.

Anna Kalinayová

Helenku som svojho času vnímala ako svoju druhú mamu, investovala do mňa strašne veľa... Ďakujem za tvoju materinskosť, slobodu a náročnosť.

Rozmýšľam... či Helenka nedostala privilegium za formačné zásluhy a nemá tam hore pri sebe aj nejakého kocúra...

Lenka Pukajová FMA

Helenka ma sprevádzala už od začiatku môjho povolania, keď sa chodila učiť na faru na Kňažiu. Tam som sa s ňou zoznámila a vždy keď bola na Kňažej sme sa porozprávali. Spomínam si, ako sme spolu hľadali hríby v Zuberčí. Ona našla, ale poslala ma na to miesto a prenechala tú radosť mne. Fandila mi, veľmi. V noviciáte mi bola magistra a prežila som s ňou pekné aj ťažké chvíle o ktorých niektoré sestry vieme. Bola pre mňa vzorom lásky, dobrotu, obetavosti do krajnosti. Vedela sa tešiť zo všetkého, hlavne zo záhrady o ktorú sa starala, z kocúra :)... Vždy sa zaujímala ako sa mám, ako sa má Mírko Ž.. Teraz sa tam v nebi raduje s ním, aj s otcom Ivanom, s jej otcom. Helenka, Tvoj život je pre mňa výzvou. Žiť aspoň trochu podľa Tvojho vzoru. Budeš mi chýbať, ale viem, že si so mnou. Tvoj kríž, ktorý si mi dala na večné sľuby ako darček, mi Ťa bude pripomínať. Ale nielen to, zostávaš v mojom srdci. Veľmi Ťa ďakujem.

Silvia Skubeňová

SEDEM DNÍ PRED SMRŤOU MI POSLALA TENTO MAIL... no comment, celá ona:

Milá Silvi!

Zo srdca Ťa pozdravujem. Ďakujem za Tvoju pozornosť a Tvoje milujúce srdce. Dúfam, že sa Ti dobre darí. Ja teraz chodievam na trnavskú novénu (zobrala som tam aj Teba). Včera som tam na Teba tak zvlášť myslela. Otec biskup Judák mal fantastickú kázeň. Pomenoval snáď všetky choroby tejto doby - priamo, nezaobalene, bez strachu. Poukázal kam spejeme, ak budeme iba veriť našim chorým a pomýleným rozumom. Téma jeho kázne totiž bol vzťah viery a rozumu. Veľmi sa mi páčila aj kázeň otca biskupa Chovanca.

Ja sa teším ako vždy z malých „pimprliatok“ na Kopánke a z tých svetských vecí aj z prác v záhrade. Chcem ju pripraviť na zimu, aby som sa mohla z nej potom vytešovať, keď ju pokryje sniežik. Inak je v komunite tak kludnejšie, takže sa môžem aj viac modliť a čítať. Som Pánovi za to vďaka.

Tak Ťa beriem so sebou aj dnes. Drž sa! Pekný zvyšok večera. Helenka.

Anna Mališová FMA

Drahé moje sestry,

naozaj s veľkou bolesťou prijímam správu o odchode Helenky... Veľmi ma to zasiahlo... Tak to naozaj Helenka? Tak ticho a nenápadne, ako si žila, tak ticho si sa vybrala aj do neba... Ticho a nenápadne napriek úžasnej veľkosti Tvojho Ducha a Tvojho Srdca. Ty si mi ukazovala každý deň, že jediné, čo má cenu, je Láska cez službu... Veľa vecí mi napadá vzhľadom na Teba, ale jedna obzvlášť... Ty si bola tá čo sa vedela „radovať s radujúcimi a plakať s plačúcimi“... Vďaka za všetku radosť a slzy čo si so mnou zdieľala. Tvoja sláva v nebi je veľká! A vždy si chcela vidieť mojich černoškov, tak teraz nás už vidíš všetkých:) ĎAKUJEM!

Chcem sa sestry s vami napriek diaľke v duchu spojiť a prežívam túto stratu spolu s našou provinciou... V tejto strate si však dobre uvedomujem, aký veľký dar bola a stále aj z neba bude Helenka pre našu provinciu. Cestujúc po svete vidím, že stretnúť sestru s tak veľkým srdcom a ľudskosťou je veľkým darom a nie je to každodenna samozrejmosť. Ďakujem za tento dar, modlíme sa za Helenku a za vás všetky aj tu v Kamerune.

Som s vami spojená... S láskou.

Kamila Seidlová FMA

Aj ja sa pridávam!!! Pre mňa to je tiež šok, z ktorého sa neviem spamätať doteraz... Aj ja si uvedomujem výnimočnosť a vzácnosť Helenkinho veľkého, veľkodusného a prijímajúceho srdca. Ďakujem Pánovi za príklad jej života a môžem povedať, že „keď budem veľká, chcem byť ako ona!!!“ Sestry, majme sa rady tak ako nás mala rada ona!!! Modlíme sa za vás špeciálne celá komunita Salamanky, aj za Helenku a jej rodinu. Silno na Vás myslím!

Magda Cerovská FMA

Milá Janka, pripájam aj ja moju modlitbu za Helenku a tu v Albánsku všetci mi sľúbili, že budú v modlitbách myslieť... A myslím aj na jej maminku a na každú jednu sestru... Pán prišiel pre ňu nečakane, ale určite ona bola pripravená. Pán prišiel vo chvíli keď sme sa ani nenazdali, ale ona určite Ho prijala s veľkou láskou a nádejou...

Ja sa ti úprimne priznám, že v prvej chvíli som neverila, ostala som bez slova, išla som do kaplnky a cítila som potrebu stíchnuť, zanechať všetko... a byť len s NÍM!

S Helenkou sme robili spolu noviciát, ja som týždeň bývala s ňou v Šamoríne a keď som sa vrátila z Talianska ona bola delegátka...

Prosím, aby Pán dal silu aj tebe, aby si zvládla túto ťažkú situáciu, aby ti nikdy nechýbala podpora sestier... Janka myslím veľmi na teba! Pozdrav mi sestry som s vami a veľmi, veľmi sa modlím, aby Pán svojou láskou a svojim pokojom bol s vami... Nech ON žehná náš Inštitút na Slovensku... Pozdravujem!

Vladimír Fekete SDB

Milá Janka,

dovoľ mi, aby som Ti vyjadril svoju úprimnú sústrasť a duchovnú blízkosť v súvisе s náhlym odchodom do večnosti sestry Helenky Danišovej.

Správa o jej smrti ma prekvapila a skutočne sa ma hlboko dotkla.

Helenka mi bola duchovne veľmi blízka. Spoznali sme sa ešte za čias počiatočnej formácie vášho Inštitútu v sedemdesiatych rokoch, keď som sa ako mladý salezián stretával s ňou i druhými vtedy ešte študentkami najma na brigádach a duchovných programoch v Plaveckom Míkulaši alebo na iných miestach.

Potom ako s provinciálkou i magistrou novíciek som s ňou udržiaval dosť tesné pracovné, ale i jednoduché bratsko-sesterské kontakty.

Helenku som poznal ako skromnú, citlivú a rozvážnu sestru, ktorá aj v najkompikovanejších situáciách vedela zachovať rozvahu a pokoj. Vždy hľadala Božiu vôľu a považovala záujmy Inštitútu a duchovné dobro sestier i dievčat za svoju prioritu a vždy ich nadradzovala nad vlastné záujmy alebo potreby.

Nevedel som, že by mala nejakú vážnejšiu chorobu a preto ma správa o jej úmrtí veľmi prekvapila. Hneď sa mi vynorila situácia spreď už asi vyše 15 rokov, keď náš spolubrat Števkó Kovalík, vtedajší farár v Novej Dubnici zomrel nečakane na mozgovú príhodu na chate pri Banskej Belej počas kázania duchovných cvičení ešte ani nie šesťdesiat ročný.

Za Helenku som dnes odcelebroval zádušnú svätú omšu a touto cestou by som chcel prejaviť svoju spoluúčasť Tebe a všetkým jej spolusestrám, najmä tým, ktorým ako magistra pomáhala nastúpiť na cestu duchovného povolania.

Dobro, ktoré v živote vykonala a pre ktoré prinášala obety, je neporovnateľne väčšie, ako jej osobné chyby a prípadné slabosti, ktoré máme v rozličnej miere všetci, ale na ktoré sme zvlášť citliví u tých, ktorým je zverená služba autority.

Nech ju Pán ako pokornú a vernú služobnicu prijme od svojho Kráľovstva!

Odpočinutie večné daj jej Pane a svetlo večné nech jej svieti!

S bratskou láskou don Vladimír Fekete, misionár z Azerbajdžanu

Pavol Michalka SDB

Ahoj, Janka!

Zasiahla ma správa, že si Pán povolal k sebe našu Helenku. Chcem byť v tejto situácii pri Tebe a modliť sa, aby si to vládala uniesť a povzbudzovať aj sestry. Pán vie, čo robí... Prosme za ňu! Žehnám Teba, sestry i Tvojich drahých +!

Sestra Tereza Czekala FMA

Najdrahšia sestra Jana a všetky najdrahšie sestry Slovenska, chcem vám vyjadriť moju sústrasť a zjednotiť sa s vami v modlitbe a v bolesti.

Sr. Helenku som poznala veľmi dobre a veľmi som si ju vážila preto veľmi chápeť bolesť... Som blízko všetkým sestrám vašej Provincie.

Zostávam zjednotená a vďačná v srdci a s priáním, aby nám sestra Helenka vyprosovala hlbokú vieru, zvlášť pre vás!

Sestra Ann-Marie Deumer FMA

Najdrahšia sestra Jana! Správa, že sr. Helenka odišla k Pánovi a tiež mnoho iných drahých sestier, ktoré v Inštitúte prežili bohatý život, aj v nenápadnosti, v utrpení ma zasiahla. Na sestru Helenku mám krásne spomienky a plné sesterskosti. Samozrejme problémy boli a ona mala veľkú dôveru k Márii Pomocnici a vo svoje spolusestry! Aby som povedala pravdu, obdivovala som vás všetky. To čo ma oslovovalo je vaša zrelosť a vaša radosť. Je veľa skutočností, na ktoré nikdy nezabudnem. Zjednocujeme sa so všetkými sestrami v modlitbe vďačnosti. S veľkou láskou pozdravujem všetky sestry, ktoré ma poznajú. Vďaka za to kým ste pre mladých. Odvaha a dôvera. Objímam ťa a tiež sestru Vilmu Š.(spoznala som jej brata saleziána v Ekvádore)

Sestra Inga (Miriam Kvassajová zo Šamorína)

Ježišu, doverujem Ti!

Prosím, prijmi moju úprimnú sústrasť a tlmoč ju aj ostatným sestrám keď s nimi budeš. Helenku som stretla v živote len raz alebo 2 krát, ale spravila na mňa dojem hlbokej Božej ženy, ktorá je radosná a naplno žije svoje povolanie. V modlitbe som s celou saleziánskou rodinou.

POZDRAV GENERÁLNEJ MATKY YVONNE REUNGOAT

Najdrahšia sr. Jana, najdrahšie sestry, spolu so sestrami z Generálnej rady, by som rada vyjadrila svoje hlboké spoločenstvo s vami v tomto čase, keď naša drahá sr. Helena Danišová odišla do Otcovho domu.

Chcem poďakovať Bohu za veľký dar, ktorým bola v Inštitúte Dcér Márie Pomocnice, a to najmä v slovenskej provincii sv. Jána Bosca. Tiež je potrebné poďakovať sr. Helenke za jej život totálne darovaný vo svojom rehoľnom zasvätení.

Osobne som mala so sr. Helenkou veľmi krásny a hlboký vzťah od roku 1997, kedy som ako generálna radkyňa vizitátorka, mala možnosť často navštíviť Slovensko a zdieľať s ňou a s provinciálnou radou cestu mladej Vizitatórie. Ako jej predstavená ju sprevádzala v jej rozvoji a priviedla ju v roku 2000 k vzniku provincie.

Sr. Helenka vo svojej jednoduchosťi bola predovšetkým žena v plnom zmysle tohto slova: žena, zasvätená Bohu, ktorý bol pre ňu centrom jej života, matkou pre svoje sestry, ktoré si držala vo svojom srdci a prinášala pred Pána. Vždy hľadala ako ich sprevádzať v tomto čase zmien a snažila sa tento čas žiť s jeho radosťami, jeho nádejami, ale aj s jeho najväčšími výzvami. Sr. Helenka išla na podstatu vecí a túžila podporiť rast v povolani každej sestry. Pustila sa do vytvárania nových komunít, čo súviselo s výstav-

bou domov, hľadala vhodné polia pastoračného pôsobenia, aby sa čo najlepšie odpovedalo na potreby detí a mladých. Nachádzala svoju silu v modlitbe, ona bola dôležitým rozmerom jej každodennej cesty. Veľmi počítala s prítomnosťou Panny Márie v jej živote a v živote komunit, i každej jednej sestry. Tvárou v tvár s ťažkosťami sa snažila chápať, byť súciteľná, povzbudzovať a nájsť to, čo je najvhodnejšie pre každú osobu a situáciu.

Keď bola povolaná sprevádzať cestu Vizitatórie, aby mohla žiť prispôbená novej dobe, s odvahou a nadšením sa snažila vytvoriť podmienky pre formáciu sestier predtým, ako sa rozbehol rozvoj diel. Toto rozhodnutie sa ukázalo veľmi plodným, znamením prezieravej vízie do budúcnosti. Pokušením mohlo byť pustiť sestry hneď do práce, pretože potrieb bolo veľmi veľa a tiež apoštolských ponúk.

Cesta, ktorú navrhla uschopnila Dcéry Márie Pomocnice včleniť sa do Cirkvi a do spoločnosti s vierohodným svedectvom ich zasvätenia a s výchovnou schopnosťou živenou zápalom dona Bosca a matky Mazzarellovej: „Da mihi animas cetera Tolle“.

Sr. Helenka mala veľkú lásku k našim zakladateľom a jej túžbou bolo, aby všetky komunity na Slovensku boli ako v Mornese - domami Božej lásky.

Podporovala animáciu povolání v provincii so zreteľom na rozlišovanie a sprevádzanie povolania, dala dôveru sestram, ktoré boli pre túto službu poverené. Jej osobnosť bola silná, aj keď sa ukazovala v jednoduchosťi a to s veľkou diskretnosťou a pokorou. Získala si dôveru u mnohých sestier, saleziánov a ďalších skupín saleziánskej rodiny, z nich najmä saleziánov spolupracovníkov.

Poukázala som iba na niektoré aspekty života sr. Helenky, ktoré sa vryli do môjho srdca. Existuje množstvo ďalších, ktoré vy poznáte.

Ďakujem ti, milá sr. Helenka, za tvoj život. Ježiš ťa vždy sprevádzal a nechal ťa vstúpiť s Ním do svojho Velkonočného tajomstva. Nasledovať Ježiša znamená vzíť Jeho kríž a žiť s Ním Jeho utrpenie. Aj tebe nechýbalo utrpenie v živote. Teraz si s Ježišom v plnosti života a radosti. S tebou sme aj my bližšie k Pánovi. Pomôž nám pokračovať na ceste života s vierou, nádejou a veľkou láskou, ktorú chceme komunikovať mnohým mladým.

Vyprosuj pre nás požehnanie od Pána a nechaj sa objasť Máriou! Naša vďačnosť za dar teba samej nás povzbudzuje, aby sme žili hodnoty, ktoré si nám odovzdala a aby sme mnohých mladých vedeli svojím životom pozvať k životu rehoľného povolania.

S veľkou láskou a vďačnosťou.

Roma 1-12-2013

Sr. Yvonne Reungoat fma

PRÍHOVOR PROVINCIÁLNEJ PREDSTAVENEJ SR. JANY KURKINOVEJ

Milá Helenka,
je tu čas rozlúčky, čas povedať do-
stretnutie, aj keď teraz je nám ťažko
a slová idú veľmi pomaly. Lúčim sa
s Tebou v mene celej provincie, v mene
každjej sestry aj našich misionárov.

Ďakujeme za všetko to, čo už za-
znelo v úvode sv. omše v nekrológu,
za Tvoje bohatstvo – nielen za to, čo
si urobila, ale hlavne za to, kým si pre
nás bola. Vďaka za Tvoju ľudskosť,
pozornosť na osobu, obetavosť, za „srdce
široké ako morské pobrežie“, srdce, do
ktorého si vkladala všetko a všetkých...
Vďaka aj za všetky námahy vynalože-
né pre naše dobro, pre dobro Inštitútu
na Slovensku.

Patrila som do prvej skupiny Tvoj-
jich novíciek a viem, že nie jedna
z nás, povzbudená Tvojim príkladom,
si povedala: „**ak raz budem veľká,
chcem byť ako Ty, Helenka...**“ Bola
si účinným nástrojom v Pánových ruk-
kách, učila si nás viac príkladom ako
slovami... Mnohé sme „prešli Tvojimi
rukami“ - počas služby predstavenej
vizitatóriare, aj počas služby magistry
novíciek... bola si pre nás viac ako ses-
tra, viac ako predstavená, bola si nám
mamou. Tou, ktorá počúva, ktorá chá-
pe, ktorá sa modlí, ktorá prijíma, ktorá
pomáha... **VĎAKA TI ZA TO, Helen-
ka!!!**

Tvoj príklad a Tvoje svedectvo nech teraz zaznieva cez nás. Tvoj život je pre
nás výzvou... Uvedomujeme si, že sme chudobnejšie o jednu sestru tu na zemi,
ale veríme, že sme bohatšie o jednu orodovníčku v nebi. A tak Helenka, spolie-
hame na Tvoju podporu z neba... odpočívaj v pokoji!

CHARAKTERISTIKY HELENKY

- jej obdivuhodná ľudskosť, blízkosť pri človeku, výnimočnosť a vzácnosť jej
srdca, bola ženou vzťahov – verila, milovala človeka a ľudia okolo nej to nielen
vedeli, ale aj cítili, bola veľmi tvorivá v láske... pamätala na detaily...

- mala lásku ku všetkému živému – od ľudí až po kocúrov, či „helikoptéry“
(tak volala straky), úžasný vzťah k prírode – jej veľkou záľubou bola záhra-
da – kvety, aj zberanie húb... milovala zimu a sneh... to bolo pre ňu typické...
/ Jedna sestra napísala: „Keď sa moje oči kochajú nad niečím veľmi pekným,
často si spomeniem na Helenku, že ona by na to povedala: „to spievať“. Pri nej
mohla „spievať“ nielen záhrada, ale aj čokoľvek iné, lebo vedela vidieť, oceniť,
povzbudiť...“

- bola tichá, nenápadná sestra, napriek tomu, že Boh jej zveril viaceré služby
v provincii, zostala sama sebou, jednoduchá, podstatná, každý deň ukazovala,
že jediné, čo má skutočne cenu, je láska cez službu – jej životné motto, ktoré
mi často opakovala: „Kto dáva Bohu nesmie ani vážiť, ani merať...“ – jej túžbou
bolo dať sa bez výhrady Pánovi vždy a za každých okolností... výnimočná žena
modlitby a hlbokého vzťahu s Pánom.

- bola to osoba, ktorá sa skutočne vedela „radovať s radujúcimi a plakať s pla-
čúcimi“ – toto bolo u nej výnimočné a tým si získavala ľudí... keď bolesť – tak
slzy, keď radosť – tak smiech – nič nezakrývala... a všetko vo viere, niekedy do-
kázala plakať ako malé dieťa, keď cítila bolesť, hoci sa jednalo o „ľudí vonku“...

- bola skromná, citlivá, rozvážna, aj v najkomplikovanejších situáciách ve-
dela zachovať rozvahy a pokoj. Vždy hľadala Božiu vôľu a považovala záujmy
Inštitútu a dobro sestier i dievčat za svoju prioritu, vždy ich dávala nad vlastné
záujmy alebo potreby... Nikdy nepozerala najskôr na seba, nič si nedržala pre
seba... jednoducho bola to „mučeníčka lásky“ – celý jej život bola obeta, ktorú
prinášala ticho, statočne, s odovzdanosťou, pokojne...

- obdivovali sme jej výchovné umenie - jej formácia bola naozaj formácia srdca, išla cez vzťah, nie cez „suché“ príkazy...; vedela trpezlivo čakať, vždy dávala človeku veľkú slobodu a verila nám - vtipne to komentovala: „zo semienka môžu vyrásť aj banány...“; vedela nás tak celou bytosťou a humorne animovať... pamätám si, ako nám v noviciáte hovorila, keď nás chcela povzbudiť k poriadku, že „máme zanechať po sebe poriadok ako Kristus v hrobe...“ - ...bolo to viac ako príkazy - hĺbka a láska zároveň...

Zlomené krídla, Milan Rúfus

Budeme vyvolaní po mene
a bude nás tam veľa.
Pooddkladáme krídla zlomené
ku nohám Stvoriteľa.

A bude Mu chcieť každý predložiť
to svoje malé sólo.
To nasnívané, čo len chcelo byť,
i to, čo ozaj bolo.

„Stvoril som svet,“ vstúpi nám do
rečí
Boh, nie tak, aby slúžil
naplňovaniu túžob človečích.
No aby človek túžil.

Ak pridával som ohňa do rany,
nebol som vo vás krutý.

Šťastie je v jeho dosahovaní,
nie v jeho dosiahnutí.

Až rozspieva sa, svetu dokorán,
prihlasno vaša duša,
napomeňte ju ticho,
že jej Pán aj šťastím ju len skúša.

Dar života. Kto z neho vezme diel,
raz mi ho musí vrátiť.
A ostane mu nie čo nevedel,
ale čo vedel stratiť.

Zlomené krídla...? Práve zlomené
sú žehňované Bohom.
Budeme vyvolaní po mene
a bude nás tam mnoho.

NEBOJTE SA

V tomto týždni sme na poslednej ceste odprevadili sr. Helenku Danišovic. Ako sme počuli v príhovoroch na pohrebných obradoch, ide o výnimočnú osobu, ktorá sa svojou obetavou službou a silou osobnosti výrazne zapísala do dejín sestier FMA na Slovensku, svojím slovom i príkladom povzbudzovala bratov SDB a dobrotou, láskavosťou a záujmom naplňovala stretnutia s nami spolupracovníkmi.

Počet tých, ktorí sa s ňou prišli rozlúčiť, napovedá veľa. Možno sa spýtať, ako sa Helenke podarilo očariť svoje okolie nielen tým, čo všetko urobila, ale hlavne tým, kým bola?

Helenku poznám od detstva. Boli sme spolužiačky a bývali sme neďaleko. Počas strednej školy nadobudol náš vzťah sesterské rozmery. Bola neuveriteľne skromná, skôr utiahnutá ako extrovertná, vždy stála v úzadí, ak sa bolo treba prezentovať, ale keď niekto potreboval pomoc, zrazu bola v čele. Spomínam si, ako som ju prvýkrát privedla k otcovi Ivanovi a ako mi neskôr povedal, že to ustráchané dievčatko (na rozdiel odo mňa, ktorej dlho trvá, lež sa prestane obzerať dozadu), bez otáľania napreduje, neváha sa meniť a rásť. Všetko, čo robila, kovala s plným nasadením.

Naučila sa rýchlo a kvalitne písať na písacom stroji (vyhrávala súťaže v rýchlosti a kvalite úderov na okresných súťažiach a pokiaľ si dobre pa-

mätám aj v iných vyšších kolách) Už tu sa ukázala jej vnímavosť na Božiu vôľu, svoj strojopisný talent chápala ako Boží dar, ktorý treba využiť pre dobro budovania Božieho kráľovstva. Každodenne, po tom ako sa pripravila do školy a pomohla doma, hneď si sadla ku stroju a prepisovala samizdatovú literatúru. Pamätám si, ako dychtivo som hltala stať po stati Dejiny spásy, ktoré mi postupne dodávala. A nebola to veru ľahká robota, písať text v 11 kópiách si vyžadovalo riadnu silu úderu.

Keď bola na strednej škole, mama jej oznámila, že bude mať súrodenca. Na jeho narodenie sa úprimne tešila. Po narodení brata Vojtecha, sa vždy veľmi tešila na piatok, aby sa mohla cez víkend naplno venovať Vojtkovi. Myslím, že jej malý brat bol jedna z tých najťažších vecí, ktoré musela zanechať, keď odišla z domu, aby sa pripravila na vstup do rehole.

Ešte jedna spomienka. Keď mi rozprávala, ako chodí cez víkendy na stretká (neskôr som zistila, že to bola formácia), ako vystúpi večer z autobusu kdesi v neznáme a hľadá v lese chatu, tak som si uvedomovala, že toto je iná Helenka, akú od malička poznám. Na svojej ceste za Kristom zanechávala za sebou všetok strach a prekonávala všetky obavy krehkej ženy.

Nech je nám spomienka na ňu povzbudením nebáť sa prijímať Pánove ponuky, naplno ho v dôvere nasledovať, nech sme v akomkoľvek povolání a postavení.

Vďaka Bohu za Helenku. Nech ju Pán natrvalo oslávi.
Ruženka Maková ASC

